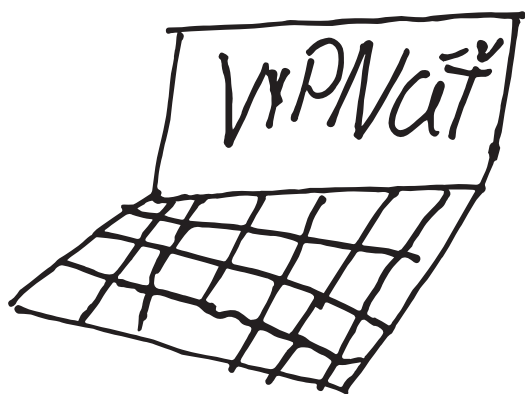

Kapitola 1

Pre počítač všetko

V ten deň sa Nikolaj rozhodol zahrať si novú hru. Zjavila sa vo virtuálnom priestore len pred pár hodinami, no už o nej čítal mnoho čudného.

„To je nenormálna hra! Nepúšťajte sa do nej! Všetci, ktorí to skúsili, niekde zmizli...“ alebo „Čudná hra, ktorá sa sama zjavu-

je a mizne, vyvoláva množstvo otázok. Kto je jej autorom? Prečo sa k nej nikto nepriznáva? A kam zmizlo tých pár hráčov, čo ju začali hrať?!“

Lepšie odporúčenie ani nemohol dostať.

„Nech žije dobrodružstvo!“ pomyslel si a zapol počítač. Na obrazovke sa miesto jeho úvodnej plochy zjavilo toto:

„NOVÁ HRA: SIMULÁTOR SÔCH.

Fakt si trúfaš?!“

„To je super! Vie to sledovať myšlienky? Ako to robia? Jasné, že chcem pokračovať!“ – pomyslel si a nápis sa zmenil.

Popis: TÁTO HRA SA VOLÁ SIMULÁTOR SÔCH.

JE O SÚŤAŽI, KTO UROBÍ LEPŠIU SOCHU.

VYZERÁ JEDNODUCHO, NO NENECHAJ SA POMÝLIŤ.

SKUTOČNÁ HRA ZAČNE AŽ V OKAMIHU, KEĎ SOCHY OŽIJÚ...

ZAČÍNAŠ S GULATÝMI KAMEŇMI.

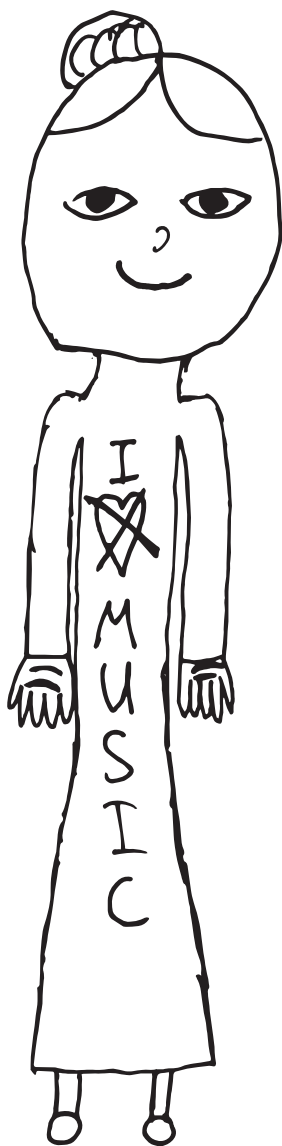
KEĎ VYHRÁŠ, TAK DOSTANEŠ PENIAZE, ABY SI SI MOHOL KÚPIŤ INÉ TVARY KAMEŇOV.

MUSÍ SA HRAŤ V MÓDE MULTIPLAYER.

JE TO JEDNA S NAJPOPULÁRNEJŠÍCH HIER NA SVETE.

Upozornenie!

Hra nie je dostupná pre jednotlivcov, musíte hrať s kamarátmi. Ak nemáte nikoho pri sebe, spojte sa s niekým z on-line zoznamu.

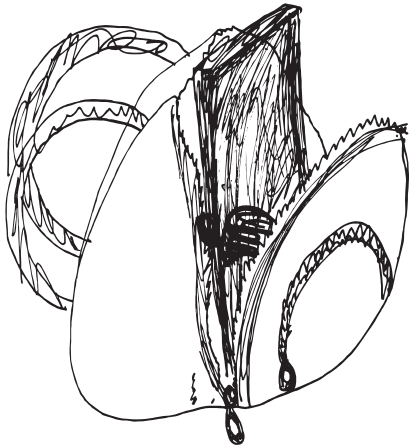

Zjavil sa tam krúžok s menom a obrázkom. Kordélia.

Nikolaj zaváhal. Predsa len, najradšej sa spoliehal sám na seba. Nikolaj je totiž chlapec, ktorý má rád lego. Má tiež rád premýšľanie, samotu a počítače. Užival by si toho všetkého celé dni, ale mama mu to kazí. Nechápe, ako sa niekto môže dobre zabávať sám so sebou a tak ho stále posielala medzi deti. Možno, možno toto je možnosť, ako mame ukázať, že aj v počítačovom svete sa žijú ozajstné priateľstvá...

Nikolaj prekonal sám seba a klikol na krúžok.

V tom okamihu vbehla do izby mama. Okamžite mu to zakázala a povedala: „Chod' von! Nechcem ťa doma vidieť!“ Mamu treba poslúchať. A tak Nikolaj dal počítač do ruksaku a prepašoval ho von.

Predtým ešte stihol tajne Kordélii napísať (neverili by ste, aký skvelý vie byť v „písaní naslepo“). Mama stála nad ním a on nahodil výraz urazenej kamennej sochy (toto keby videli, isto by som tú sochársku súťaž vyhral – myslel si), zatiaľčo jeho prsty na klávesnici pod stolom tukali: „Kordélia, stretneme sa v lese! Mama mi zatrhla hru, tak beriem ntb a pádam. (súradnice)“.

„Ak tá dievčina za niečo stojí, pochopí to a príde.“ Do jeho rozmýšľania vpadol matkin hnev:

„Mazaj von! Hra na mŕtveho chrobáka na mňa neplatí!“

„Ááááno, mami...“ zatiahol Nikolaj a nahodil zúfalý výraz.

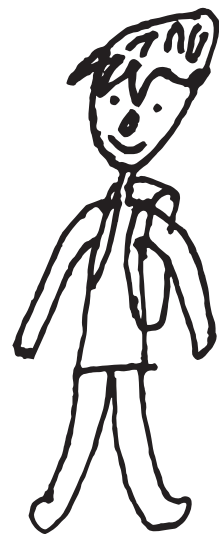
„Zabalíš mi, prosím, fľašku vody? Je tam teplo...“

„Tak sa mi to páči,“ usmiala sa mama a vybrala sa do kuchyne. Nikolaj rýchlo schmatol batoh so vsadenou priehradkou na ntb, šuchol ho tam, prihodil mikinu a už aj si bral od mamy fľašu, obohatenú o celý piknikový kôš (no dobre, prehánam, ale viete – mamy!).

„Ahóóóóó!“ zakričal ešte a už sa aj strácal na okraji lesnej cesty.

Zatiaľ sa Kordélia doma uškŕňala nad jeho správou.

„Ok, našla som niekoho, kto mi pomôže rozlúsknuť tajomstvo tej hry, keď už je to nastavené tak, že nemôžem sama. Lenže je to cvok – ako chce hrať on-line hru v lese? Možno má pripojenie, ktoré mne naši nie a nie dovoliť... Kam to vlastne idem?“ hovorila si v duchu Kordélia, ktorá bola Nikolajovi veľmi podobná, hoci o tom ešte nevedela. Zbalila si batoh, nahodila súradnice do mobilu a vykročila.

„Toto je fakt vtipné – celý život sa doťahujem s Kristínou, že les je nuda a teraz som na ceste doň. To mi neuverí...“ premýšľala cestou.

Kristínka je Kordéliino dvojča. Rozumejú si napriek tomu, že sú celkom rozdielne – zatiaľčo Kordélia je doma vo svete počítačov a hier, Kristínka ho považuje za nereálny – vraví, že sa v ňom nedajú zažívať ozajstné dobrodružstvá. Ako sa len mylí... Ale inak je celkom fajn, je to super sestra, aj keď jej je svet počítačov celkom cudzí. Ona je doma v prírode.

„Teraz by sa mi fakt zišla...“ pomyslela si Kordélia, keď vstupovala do lesa. Vône, šuchot listov, vietor v korunách

stromov – to všetko ju mýlilo a trochu desilo, takže nakoniec sa sústredila radšej na to, čo pozná – na mobil. Svoju cestu sledovala v ňom – pohybovala sa tak omnoho lepšie, ako by kráčala pozerajúc sa dookola. Cítila sa ako vo virtuálnej hre.

Nikolaj bol na tom podobne. Vybral sa do lesa. Stúpал a stúpал do hory. Na displeji sa mu zjavila približujúca sa bodka. A ešte pár záhadných bytostí. Strom, ktorý akoby bol z nejakej hry, lenže keď sa naň pozrel, vyzeral ako celkom obyčajný. Pod jeho koreňmi Nikolajov displej ukazoval niečo ako... ochrancov? Vojačikov? Než to stihol preskúmať, bodka bola celkom blízko. Stretol sa s Kordéliou.

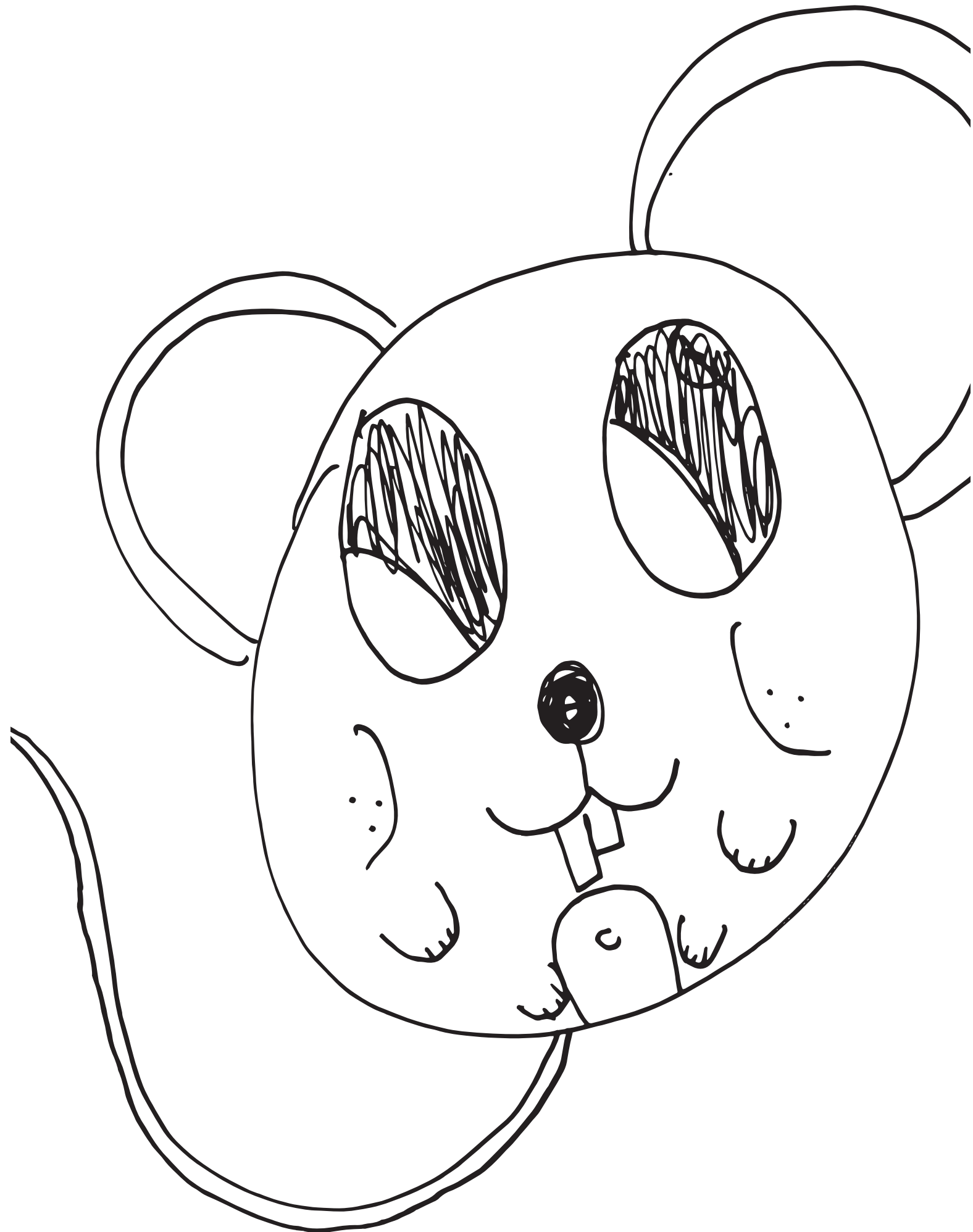
Takmer na seba nepozreli, len kráčali ďalej a rozprávali sa o novej hre.

„Aha, naskočila mi jedna čiarka signálu!“ zvrýskla zrazu od radosti Kordélia.

„Ukáž! To nie je možné...Počkaj, aj ja už mám... dve!!! Odkiaľ to ide?“ začali pátrať. Kráčali, až vošli do jaskyne. Nikolaj vybral počítač. Prekvapil sa, keď zistil že je tu naozaj extra silná wifina.

„Nechápem!“ vydýchol nadšene a začal hrať hru. Kordélia bola v nej tiež – čo sa týka hrania, bola naozaj rýchla.

Nikolaj bol taký expresný pri vyberaní notebooku, že zabudol zavrieť ruksak. A do ruksaka vliezol myšiak Drobík.

Nikolaj s Kordéliou boli zaujatí hrou a nevšimli si to. (Myš Drobík je veľmi malá myš. Má veľmi ostré pazúriky. Veľmi dobre vie kopať tunely. Vie rýchlo behať. Dokáže liezť po stromoch. Vie ťa pokúšať do krvi a dokonca aj tak, že zomrieš. Ale nerobí to často, len keď je ohrozená.)

Hra tých dvoch pohltila. Išlo im to. Raz vyhral Nikolaj. Raz vyhrala Kordélia. Získali spolu toľko bodov, že mohli začať nakupovať. Hrali 2 hodiny a nik si nevšimol Drobíka, ktorý im takmer všetko zjedol. Obaja boli hladní. Pozreli do ruksaku.

Bol tam len myšiak Drobík, ktorý jedol posledný orech. Kordélia zvrieskla. „ÁÁÁÁÁ t-t-o j-j-e m-m-y-š!“

Drobík sa zľakol a vybehol z ruksaku von do tmy.

„Č-č-o t-t-u r-r-obí t-t-á m-m-y-š!“

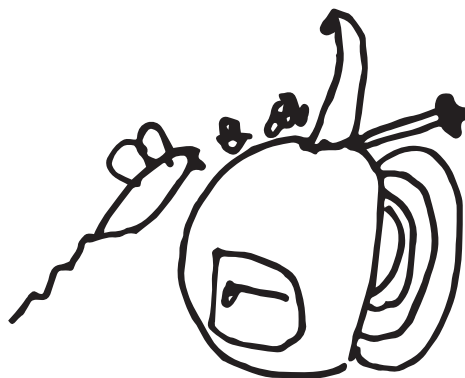
„Ja neviem...“ povedal Nikolaj. No hneď mu bolo jasné, že všetko jedlo je fuč. A tak išiel s appkou v mobile nazbierať jedlo z lesa.

Našiel tam jahody a čerešne. Zobral aj Kordélii.

Keď prišiel, Kordélia kukala Youtube. Veľmi sa potešila z toho, čo jej Nikolaj doniesol. Zobrala si plnú hrst' a napchala si ústa. Vyzerala ako škrečok.

Drobík na to pozeral spoza kameňa a hoci pôvodne rozmýšľal, že tú vreštiacu príšeru uhryzne, teraz sa mu zdala celkom sympatická. Vyzerala, akoby bola z rodu hlodavcov. „Asi vrešťala od hladu, to sa dá pochopiť,“ pomyslel si Drobík a spokojne sa schúlil do klobôčka.

Kordélia s Nikolajom medzitým objavili super stratégiu ako vyhrávať, a tak nevedeli prestať. Hrali a hrali. Dokonca im ani neprišlo čudné, že ich batérie sa nevybájajú... Cítili sa ako v nebi. Mamy si mysleli, že sú vonku. A oni zatiaľ boli – kde vlastne? Na mieste, ktoré pre nich bolo ako raj.

Na mieste, kde sa batérie nevybíjajú a pripojenie je extra rýchle. Na mieste, kde nie sú žiadni dospelí, ktorí by im vraveli, čo majú robiť. Kde nie je nik, kto by im vravel, že sú závisláci a že by mali radšej to alebo hento... Na mieste, kde mohli hrať a premýšľať a hrať a... Všetko okolo nich prestalo existovať.

Ani si nevšimli, že malé skaly okolo nich ožili a v ich blízkosti vzniká galéria sôch, ktoré skladajú spolu v hre. Pomaly, ale isto ich obkolesovalo stále viac sôch. Blikali z tmy jaskyne čudnými očami.

Kapitola 2

Prechádzka

„Podme na výlet!“ vyhrkla zo seba Kristína. Zatiaľ čo jej sestra sa rozhodla objavovať tajomstvá akejsi novej počítačovej hry a zavrela sa už bohviekedy do samoty svojej izby, ona mala izbu plnú priateľiek.

Akoby ani neboli dvojčatá – akoby boli každá z iného sveta. Alebo – možno sa jeden svet rozdelil na dve časti a každá dostala z neho jednu.

„Vlastne je dobre, že sa tak doplnáme...“ pomyslela si Kristína, zatiaľ čo dievčatá v jej izbe nadšene zapišťali.

„Dobre. Podme! Ozajstný svet čaká práve nás!“ odvetili Eli a Henna. A tak sa vybrali na prechádzku. Vykročili rovno do lesa. Milovali to tam – každá z nich rozumela niečomu inému. Robili si navzájom sprievodkyne a vždy zažili niečo... Niečo. Krásne, zaujímavé, ozajstné. Ani si nevšimli, ako vošli do lesa. Zrazu zbadali vyhliadkovú skalú. „Podte, porozprávam vám príbeh, čo tu bolo. Sadnime si sem. Presne táto skala mi hovorí, že dávno pred naším letopočtom tu bolo more. Chcete počuť, čo hovorí?“ spýtala sa Eli. „Jasné, veď toto je lepšie ako knihy alebo škola! Povedz, čo hovorí?“

Eli si sadla, dievčatá okolo nej. Priložila ucho k skale a začala rozprávať:

„Tak teda – kedysi dávno – pre ľudí dávno, pre skalú je to ako okamih, viete, život skaly je oproti ľudskému úúúúplne spoooomaaaaleenýýýýý – tu bolo more.“